

DOI: [10.32702/2307-2156-2021.3.2](https://doi.org/10.32702/2307-2156-2021.3.2)

УДК 351

*В. Є. Данкевич,
д. е. н., доцент,
декан факультету права, публічного управління та національної безпеки,
Поліський національний університет, Житомир
ORCID ID: 0000-0002-0522-2927*

*Ю. В. Золотницька,
к. е. н., доцент кафедри економічної теорії,
інтелектуальної власності та публічного управління,
Поліський національний університет, м. Житомир
ORCID ID: 0000-0002-9278-0707*

*П. В. Пionтківський,
к. е. н., доцент кафедри економічної теорії,
інтелектуальної власності та публічного управління,
Поліський національний університет, м. Житомир
ORCID ID: 0000-0001-7046-6701*

ТЕОРЕТИЧНІ ЗАСАДИ ФОРМУВАННЯ ТА РОЗВИТКУ ДЕРЖАВНОЇ ПОЛІТИКИ В УМОВАХ ДЕЦЕНТРАЛІЗАЦІЇ

*V. Dankevych
Doctor of Economic Sciences, Associate Professor, Dean of the Department of Law,
Public Administration and National Security, Polissia National University, Zhytomyr*

*Y. Zolotnytska
PhD in Economics, Associate Professor of the Department of Economic Theory,
Intellectual Property and Public Administration,
Polissia National University, Zhytomyr*

*P. Piontkivskyi
PhD in Economics, Associate Professor of the Department of Economic Theory,
Intellectual Property and Public Administration,
Polissia National University, Zhytomyr*

THEORETICAL FUNDAMENTALS OF FORMATION AND DEVELOPMENT OF STATE POLICY IN CONDITIONS OF DECENTRALIZATION

Стаття присвячена дослідженню теоретичних засад формування публічної політики та її розвитку в умовах децентралізації. Досліджено погляди західних та вітчизняних науковців щодо дефініції понять «політика», «публічна політика» та «державна політика». Встановлено, що при формуванні державної політики задіяні не лише суб'єкти державної влади, а й приватні та неурядові громадські об'єднання, які, певним чином, формують політичну систему. Аналіз наукових досліджень показав, що структура політичної системи в різних країнах значно відрізняється. Тому, існуючі концепції чи моделі реалізації державної політики розвинених країн можуть бути недостатніми для пояснення процесу формування політики країн, що розвиваються. Досліджено сутність децентралізації, яка є одним з найважливіших впроваджень уряду задля більш якісного, ефективного, дієвого та

демократичного управління. Доведено, що децентралізація державного управління може розглядатися як необхідна умова для розвитку місцевого та громадянського суспільства та є невід'ємною частиною процесу демократизації, що реалізується завдяки волевиявленню людей, які обирають власний уряд чи представників для встановлення державної політики та делегування різного роду повноважень. Встановлено, що успішна децентралізація державного управління призводить до зростання ефективності, відповідності потребам суспільства та демократичного розвитку. Невдала децентралізація створює загрози економічній та політичній стабільності держави та руйнує систему надання державних послуг.

The article is devoted to the study of the theoretical foundations of public policy formation and its development in the context of decentralization. The views of Western and domestic scholars on the definitions of "politics", "public policy" and "state policy" are studied. It has been established that not only subjects of state power are involved in the formation of state policy, but also private and non-governmental public associations, which form the political system in a certain way. Analysis of scientific research has shown that the structure of the political system in different countries differs significantly. Therefore, existing concepts or models for implementing public policy in developed countries may not be sufficient to explain the policy-making process of developing countries. The essence of decentralization, which is one of the most important implementations of the government for better, more efficient, effective and democratic governance, has been studied. It has been proven that public administration decentralization can be considered as a necessary condition for the development of local and civil society and an integral part of the democratization process, which is realized through the will of people who elect their own government or representatives to establish public policy and delegation. It is established that the successful public administration decentralization leads to increased efficiency, compliance with the needs of society and democratic development. Failed decentralization threatens the economic and political stability of the state and destroys the public service delivery system. It is established that the system of public administration is defined as the configuration of centralized and decentralized management. We believe that there is no dichotomy between centralization and decentralization, mutual exclusion: they are hypothetical poles of a system of continuous consistent government, which includes various combinations of centralized and decentralized government. The advantages of centralization are: national unity, harmonization, justice and prosperity. However, the benefits of centralized management may be necessary or desirable under certain conditions. The arguments of decentralized governance are: participation in political life, institutional openness and closeness to the people, which increases democratic accountability, the legitimacy of governance and freedom, the transfer of power and interaction between government bodies.

Ключові слова: політика; державна політика; публічна політика; політична система; децентралізація; децентралізація державного управління.

Key words: politics; state policy; public policy; political system; decentralization; decentralization of public administration.

Постановка проблеми. У другій половині ХХ століття країни у всьому світі були свідками складних соціальних, економічних, демографічних, політичних проблем, а також технологічних нововведень, що вимагає певних змін у системах державного управління. Поштовхом до реформ державного управління стали: міжнародні виклики та глобалізаційні процеси; зміна ролі сучасного уряду у світовій економіці; взаємодія ринкової економіки з державним, приватним та некомерційним секторами у наданні державних послуг; участь суспільства в процесах управління, справедливості та етики в управлінні, нові моделі державного управління.

Через тиск цих сил національні уряди були змушені переглянути свої стратегії. Питання «що робить уряд?» змусив керувати системою управління шляхом встановлення пріоритетів державної політики, координації діяльності, вирішення конфліктів та створення регуляторних та примусових заходів державними установами. Питання «чи успішний уряд?» стимулювало до регуляторних та організаційних змін, які були спрямовані на розвиток адекватних управлінських компетенцій та системи фінансування, а також децентралізацію державного управління. Під впливом змін у суспільстві, була змінена традиційна практика державного управління [10]. Державна політика реалізується в рамках складних інституційних мереж

громадських організацій різного рівня, децентралізованих структур, державно-приватного партнерства та профспілок некомерційних організацій тощо [7].

Науковцями було окреслено суть сучасної проблеми, яка полягає у можливостях організації державного сектору з метою його адаптації до мінливих потреб суспільства, не втрачаючи при цьому цілісності стратегії чи стратегії безперервності цінностей управління [4]. Таким чином, перед державною політикою постали серйозні виклики щодо врахування суспільних інтересів та посилення рівня публічності, чому має сприяти децентралізація влади.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. З метою аналізу ефективності реалізації державної політики, політологами та соціологами було розроблено багато теорій, моделей та підходів. Дослідниками США та Західної Європи було запропоновано ґрунтовні концепції та моделі політичної системи. Зокрема, концепцію державної політики, яка регламентує жорсткі схеми розподілу ресурсів, досліджував політолог Грінберг Г. [13]. Андерсон описував державну політику як відносно стабільний, цілеспрямований напрям дій, за яким актор чи сукупність акторів вирішує проблему чи питання, що викликають занепокоєння у суспільства [5]. Більшість дослідників сходились на думці, що державна політика – це досить складний динамічний процес, що включає низку дій та аспектів бездіяльності різних груп із відмінними інтересами на різних етапах [1, 5, 10, 13].

Проблемам становлення та розвитку публічної політики присвячені численні праці вітчизняних науковців. Зокрема, Пухкалом О.Г. та Гомоляко О.В. було досліджено етимологію понять «публічна» та «державна» політика. Науковцями доведено, що «...публічна політика є ширшим поняттям, оскільки вона охоплює не лише державну політику, а й політику, яку здійснюють (чи можуть здійснювати) недержавні організації, об'єднання державних і громадських органів або навіть приватні структури й агенції» [3]. Дем'янчуком О.Г. досліджувалась практика реалізації публічної політики в посткомуністичних країнах, яка наразі відповідає теоретичним вимогам і потребам суспільних трансформацій на шляху до демократії [1].

Розвиток децентралізації накладає безпосередній відбиток на умови реалізації державної політики, тому дослідження в цьому напрямку є актуальними та такими, що потребують ґрунтовного висвітлення.

Постановка завдання. Метою дослідження є визначення теоретичних засад формування та розвитку державної політики в умовах децентралізації.

Для досягнення поставленої мети було окреслено наступні завдання:

- розкрити сутність понять «політика», «державна політика» та «публічна політика»;
- визначити та сформулювати аспекти розвитку державної політики в умовах децентралізації.

Методологія дослідження. У процесі дослідження використано діалектичні методи пізнання процесів і явищ, монографічний метод (аналіз сутності понять «політика», «державна політика» та «публічна політика» з точки зору різних наукових підходів та концепцій), емпіричний метод (щодо комплексної оцінки сучасного стану об'єкта дослідження), абстрактно-логічний (теоретичні узагальнення та формулювання висновків).

Виклад основних результатів дослідження. Найпоширенішим тлумаченням терміну «політика» є процес відображення майбутніх цілей та прагнень, що містить вказівки для реалізації цих цілей [2]. Д. Істон розкриває термін «політика» як «продукт політичного впливу, який визначає та встановлює межі того, що робить держава» [8]. Термін «державна політика» розкривається Андерсоном як «...дії уряду з метою прийняття рішення або вибору певного напрямку дій для вирішення соціальних проблем, планування та реалізації конкретної державної стратегії [5].

Політологи стверджують, що державна політика найкраще розкривається з точки зору процесу [5, 8]. Це пояснюється тим, що політичні рішення - це «...не щось, що обмежується лише рівнем організації на верхніх щаблях влади та що відбувається разово на початковому етапі, а є чимось стабільним та безперервним». Роуз Р. (1969) також зробив схоже припущення: «Реалізацію державної політики слід описувати як безперервний процес, а не як одномоментну дію. Цей процес включає переговори, прийняття рішення та адаптацію. Ці політичні взаємодії відбуваються всередині системи, у якій приймаються рішення, формуються та реалізуються програми та відбувається взаємодія між установами та організаціями» [15].

Отже, «вироблення політики» - це не простий, а досить складний динамічний процес. Тут важливо зазначити, що формування державної політики включає не лише державні органи чи державних службовців як суб'єктів політики. Приватні та/або неурядові громадські об'єднання також відіграють активну роль у формуванні політики. Ця державно-приватна взаємодія становить структуру політичної системи, в рамках якої політики впливають на політичний процес. Структура політичної системи в різних країнах значно відрізняється. Тому, існуючі концепції чи моделі реалізації державної політики розвинених країн можуть бути недостатніми для пояснення процесу формування політики країн, що розвиваються.

Проте, теоретичні концепції сприяють опануванню топ-менеджментом країни ключовими аспектами реалізації державної політики, покращенню рівня комунікацій та формуванню ефективних політичних стратегій. Теоретичні концепції корисні в тій мірі, в якій вони спрямовують нашу увагу на важливе політичне явище, допомагають прояснити наше мислення та встановити причинно-наслідковий зв'язок між політичними рішеннями та їх наслідками.

Теоретичні підходи включають теорію еліти, теорію груп, теорію політичних систем та інституціоналізм, аналіз результатів політики та теорію раціонального вибору, які в першу чергу стосуються формування державної політики як процесу [12].

Девідом Істоном – відомим канадським політологом, у кінці 60-х років ХХ ст. була запропонована «модель політичної системи» (Істон, 1965), яка пояснювала процес вироблення політики країнами, що розвиваються [8]. Модель «політичної системи» Істона розкриває політичний процес як «політичну систему, що

відповідає вимогам, що випливають із середовища». «Політична система», визначена Істоном, подібна до біологічних систем, у якій всі складові взаємодіють між собою та чинять вплив одна на одну.

Модель Істона ґрунтується на ключових аспектах вироблення політики Сполучених Штатів. В американському контексті, так само як і у контексті інших розвинених країн, застосування Моделі Істона є цілком виправданим та практичним. Однак для країн, що розвиваються, реалізація політики не завжди відповідає ланцюгу дій, визначеному дослідником. У порівнянні з розвиненими країнами, політика країн, що розвиваються, у меншій мірі відповідає вимогам навколишнього середовища та має меншу підтримку суспільства [8].

Дослідження у напрямку реалізації державної політики спочатку обмежувались лише питаннями оборони, зовнішніх відносин та правопорядку [18]. Однак на сьогодні досліджувана область державної політики значно розширилась та включає в себе безліч інших галузей, таких як: освіта, охорона здоров'я, житлово-комунальне господарство, туризм, сільське господарство, промисловість, торгівля та транспорт тощо.

Державна політика - це політика, розроблена державними органами та посадовими особами. Значення та визначення державної політики випливають з рішення державного службовця, уповноваженого виконувати суспільні інтереси. Суспільні інтереси - це поєднання думок репрезентативних представників суспільства, пов'язаних із забезпеченням їх ключових соціально-економічних та безпекових потреб [14].

На сьогодні необхідною умовою розвитку громадянського суспільства є децентралізація державного управління. Децентралізація державного управління є невід'ємною частиною процесу демократизації, що реалізується завдяки волевиявленню людей, які обирають власний уряд чи представників для встановлення державної політики та делегування різного роду повноважень.

Термін «децентралізація» на сьогодні трактується по-різному, і підхід до децентралізації дуже різноманітний, в залежності від рівня автономії державного управління різних країн. Тим не менше, як в передових країнах, так і в країнах, що розвиваються, існує загальна думка, що децентралізація є одним з найважливіших впроваджень уряду задля більш якійсного, ефективного, дієвого та демократичного управління [17]. Децентралізація є процесом перерозподілу влади при плануванні управління та прийняття рішень на національному та регіональному рівні [14]. Децентралізація в дії проявляється у формі регіональної автономії, яку часто розуміють як наділення владними повноваженнями для самовизначення та з метою досягнення спільних інтересів [9].

Сучасна концепція децентралізації державного управління є відносно новим явищем, і його еволюцію умовно можна розділити на три етапи [6], що показують розвиток змісту та обсягу державного управління в умовах децентралізації (рис. 1).

Рис. 1. Еволюція процесу децентралізації державного управління

Джерело: узагальнено автором за [6]

Децентралізація державного управління виникла у 1950–60-х роках, коли англійські та французькі урядові адміністрації прийняли рішення стосовно передачі частини своїх повноважень за певними державними програмами органам місцевого самоврядування. В основному це стосувалося адміністративних аспектів децентралізації.

Другий період децентралізації державного управління розпочався у 1980х роках на тлі змін у потребах громад щодо надання відповідних послуг органами державного управління. Фокус було зміщено з делегування обов'язків в рамках системи державного управління до пошуку ефективних способів управління економікою через розподіл окремих повноважень між державним та місцевим органами влади, приватним сектором та неурядовими організаціями у процесах економічного зростання та соціального забезпечення.

Третій період розпочався приблизно у 90-х роках і триває досі. Емерджентний попит на більш широку громадську, політичну та економічну участь та більш відкрите державне управління, спричинені глобалізацією, зростанням глобальної економічної взаємодії, складністю суспільств, розширенням глобальних комунікаційних мереж, стимульованих технологічним розвитком. Взаємодія глобалізації та сили локалізації формують зміни державного управління [9]. Відповідно, розвиток концепції державного управління призвів до змін у концепції децентралізації державного управління: децентралізація влади перетворилася на децентралізацію управління

шляхом набуття нових значень та форм. В останні десятиліття децентралізація державного управління стала не лише теоретичним, а й практичним явищем.

Враховуючи рівень демократичності виборів всіх рівнів, як показника (політичної) децентралізації державного управління, 95% демократичних країн мають виборні субнаціональні урядові установи, як зазначено у звіті Світового банку. З 193 країн світу 119 з них віднесено до категорії представницьких демократій, 90 країн віднесено до категорії „вільних”, а 60 країн - „частково вільних”; іншими словами, 4,2 мільярда людей (64% від усього світового населення) проживають у демократичних державах [16].

В контексті змін у системі державного управління, децентралізація державного управління розглядається як засіб:

- надання високоякісних державних послуг, що відповідають суспільним уподобанням;
- підвищення управлінської автономії за рахунок зменшення адміністративного контролю, що здійснюється центральним урядом;
- створення конкурентоспроможного середовища для участі організацій приватного сектору та неурядових організацій в процесах надання державних послуг;
- що дозволяє громадянам брати участь у прийнятті рішень, стратегічному плануванні та державному управлінні.

Висновки та перспективи подальших досліджень. Успішна децентралізація державного управління призводить до зростання ефективності, відповідності потребам суспільства та демократичного розвитку. Невдала децентралізація створює загрози економічній та політичній стабільності держави та руйнує систему надання державних послуг. Децентралізація державного управління є складним явищем, що охоплює багато вимірів та соціальних секторів із залученням багатьох соціальних суб'єктів:

- географічні суб'єкти, включаючи міжнародний, національний, субнаціональний та місцевий рівні управління;
- соціальні суб'єкти державного управління, що представляють уряд, приватний сектор та громадянське суспільство;
- соціальний сектор, включаючи політичний, правовий, соціальний, культурний розвиток, а також навколишнє середовище [17];
- управлінська діяльність, децентралізація організації, управління фінансовими та людськими ресурсами, правові та політичні реформи [7].

Система державного управління визначається як конфігурація централізованого та децентралізованого управління. Вважаємо, що між централізацією та децентралізацією немає дихотомії, тобто - взаємовиключення: вони є гіпотетичними полюсами системи безперервного послідовного державного управління, що включає різні комбінації централізованого та децентралізованого державного управління.

Прихильники централізованого управління стверджують, що перевагами централізації є: національна єдність, гармонізація, справедливість та добробут. Однак прояви переваг централізованого управління можуть бути необхідними або бажаними за певних умов.

Аргументами децентралізованого управління є: участь у політичному житті, інституційна відкритість та близькість до людей, що збільшує демократичну підзвітність, легітимність управління та свободу, передачу повноважень влади та взаємодію між урядовими органами [11]. Пошук адекватного розподілу повноважень між центральною владою та органами місцевого самоврядування визначає ступінь ефективності управління країнами [17].

Подальші дослідження будуть здійснюватися у напрямку визначення впливу децентралізації на врядування та соціально-економічний розвиток території.

Література.

1. Дем'янчук О.Г. «Державна політика» та «публічна політика»: варіант перехідного періоду / О.Г. Дем'янчук // НАУКОВІ ЗАПИСКИ. Том 18. Політичні науки – 2000. – С. 31-36. URL: https://political-science.ukma.edu.ua/wp-content/uploads/2020/02/Demyanchuk_Derzhavna_polityka.pdf
2. Енциклопедія державного управління: у 8 т. / наук.-ред. кол. : Ю.В. Ковбасюк (голова) та ін. – Т.8. Публічне врядування. – Львів : ЛРІДУ НАДУ, 2011. – С. 482–483.
3. Пухкал О. Г., Гомоляко О. В. Публічна та державна політика: єдність та відмінності. *Інвестиції: практика та досвід*. 2017. № 24. С. 106–112. URL: <http://www.investplan.com.ua/?op=1&z=5851&i=17>
4. Телешун С. О. Сутність публічної політики: контекст політики та публічного управління / С. О. Телешун, С. В. Ситник, І. В. Рейтерович // Вісник Національної академії державного управління при Президентові України. Серія : Політичні науки. - 2015. - № 4. - С. 23-30. - Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/vnaduppu_2015_4_6.
5. Anderson, A. (1979). *J. E. Public Policy Making*. NY: Holt, Rinehart and Winston.
6. Cohen J. M., Peterson S. B. *Methodological Issues in the Analysis of Decentralization*. Development discussion paper, 1996. No. 555. URL: <http://www.cid.harvard.edu/hiid/555.pdf>.
7. Demmke C., Hammerschmid G., Meyer R. (2006). *Decentralization and Accountability: as Focus of Public Administration Modernisation*. European Institute for Public Administration. Vienna. URL: <http://www.dgaep.gov.pt/media/0601010000/austria/Decentralisation%20and%20Accountability.pdf>.
8. Easton D, Dennis J. The Child's Image of Government. *The ANNALS of the American Academy of Political and Social Science*. 1965; 361(1):40-57. doi:10.1177/000271626536100105

9. Ebel R. D., Péteri G. (eds), (2007). Kosovo Decentralization Briefing Notes. Kosovo Foundation for Open Society (KFOS) and Local Government and Public Service Reform Initiative (LGI) Open Society Institute. Budapest. URL: http://lgi.osi.hu/cimg/0/0/7/6/2/decentralization__4_.pdf.
10. Engel C., Van Ginderachter J. Trends in Regional and Local Government in the European Community. Leuven: Acco. 1993. P. 101
11. Faguet, Jean-Paul (June 20, 2011). Decentralization and Governance. Available at SSRN: <https://ssrn.com/abstract=1892149>
12. Freedom House. Freedom in the World: 2009 Edition. Washington, 2009. URL: <http://www.freedomhouse.org/template.cfm?page=363&year=2009>.
13. Greenberg, G., Miller, J., Mohr, L., & Vladeck, B. (1977). Developing Public Policy Theory: Perspectives from Empirical Research. *The American Political Science Review*, 71(4), 1532-1543. doi:10.2307/1961494 URL: <https://www.jstor.org/stable/1961494?seq=1>
14. Rondinelli, Dennis (1999). What is Decentralization? dalam Jennie Litvack and Jessica Seddon (ed.), *Decentralization Briefing Notes*. World Bank Institute. Dapat dilihat di <http://www.worldbank.org/wbi/publications/wbi37142.pdf>
15. Rose R. The Variability of Party Government: A Theoretical and Empirical Critique. *Political Studies*. 1969;17(4):413-445. doi:10.1111/j.1467-9248.1969.tb00743.x URL: <https://journals.sagepub.com/doi/10.1111/j.1467-9248.1969.tb00743.x#articleCitationDownloadContainer>
16. Trading for development in the age of global value chains. 2020 International Bank for Reconstruction and Development / The World Bank. URL: <http://documents1.worldbank.org/curated/en/310211570690546749/pdf/World-Development-Report-2020-Trading-for-Development-in-the-Age-of-Global-Value-Chains.pdf>
17. UNDP. Decentralized Governance for Development: A Combined Practice Note on Decentralisation, Local Governance and Urban/Rural Development, 2004. URL: http://www.undp.org/governance/docs/DLGUD_PN_English.pdf.
18. Winarno, Budi. 2008. Kebijakan Publik: Teoridan Proses, Cetakan Kedua Edisi Revisi, Media Pressindo, Yogyakarta.

References.

1. Dem'ianchuk, O.H. (2000), "'Public policy" and "public policy": a variant of the transition period", *Naukovi Zapysky. Politychni nauky*, vol. 18, pp. 31-36, available at: https://political-science.ukma.edu.ua/wp-content/uploads/2020/02/Demyanchuk_Derzhavna_polityka.pdf (Accessed 18 Feb 2021).
2. Kovbasiuk, Yu.V. (2011), *Entsyklopediia derzhavnoho upravlinnia [Encyclopedia of Public Administration]*, vol. 8, *Publichne vriaduvannia [Public governance]*, LRIDUNADU, L'viv, Ukraine, pp. 482-483.
3. Puhkal, O. and Homoliako, O. (2017), "Public and state policy: unity and differences", *Investytsiyni praktyka ta dosvid*, vol. 24, pp. 106-112.
4. Teleshun, S.O. Sytnyk, S.V. Rejterovych, I.V. (2015), "The essence of public policy: the context of policy and public administration", *Visnyk Natsional'noi akademii derzhavnoho upravlinnia pry Prezydentovi Ukrainy. Seriya : Politychni nauky*, vol. 4, pp. 23-30, available at: http://nbuv.gov.ua/UJRN/vnaduppu_2015_4_6 (Accessed 18 Feb 2021).
5. Anderson, A. (1979), *J. E. Public Policy Making*, Holt, Rinehart and Winston, NY, USA.
6. Cohen, J.M. and Peterson, S.B. (1996), "Methodological Issues in the Analysis of Decentralization", *Development discussion paper*, vol. 555, available at: <http://www.cid.harvard.edu/hiid/555.pdf> (Accessed 18 Feb 2021).
7. Demmke, C. Hammerschmid, G. and Meyer, R. (2006), "Decentralization and Accountability: as Focus of Public Administration Modernisation", *European Institute for Public Administration*, Vienna, available at: <http://www.dgaep.gov.pt/media/0601010000/austria/Decentralisation%20and%20Accountability.pdf> (Accessed 18 Feb 2021).
8. Easton, D. and Dennis, J. (1965), "The Child's Image of Government", *The ANNALS of the American Academy of Political and Social Science*, vol. 361(1), pp 40-57. doi:10.1177/000271626536100105
9. Ebel, R.D. and Péteri, G. (2007), "Kosovo Decentralization Briefing Notes. Kosovo Foundation for Open Society (KFOS) and Local Government and Public Service Reform Initiative (LGI)", Open Society Institute, Budapest, available at: http://lgi.osi.hu/cimg/0/0/7/6/2/decentralization__4_.pdf (Accessed 18 Feb 2021).
10. Engel, C. and Van Ginderachter, J. (1993), "", *Trends in Regional and Local Government in the European Community*, Acco, Leuven, Belgium.
11. Faguet, J.-P. (2011), "Decentralization and Governance", available at: <https://ssrn.com/abstract=1892149> (Accessed 18 Feb 2021).
12. Freedom House (2009), "Freedom in the World: 2009 Edition", available at: <http://www.freedomhouse.org/template.cfm?page=363&year=2009> (Accessed 18 Feb 2021).
13. Greenberg, G. Miller, J. Mohr, L. and Vladeck, B. (1977), "Developing Public Policy Theory: Perspectives from Empirical Research", *The American Political Science Review*, vol. 71(4), pp 1532-1543, available at: <https://www.jstor.org/stable/1961494?seq=1> (Accessed 18 Feb 2021). doi:10.2307/1961494.
14. Rondinelli, D. (1999), "What is Decentralization?", *Decentralization Briefing Notes*. World Bank Institute, available at: <http://www.worldbank.org/wbi/publications/wbi37142.pdf> (Accessed 18 Feb 2021).
15. Rose, R. (1969), "The Variability of Party Government: A Theoretical and Empirical Critique", *Political Studies*, vol. 17(4), pp 413-445, available at: <https://journals.sagepub.com/doi/10.1111/j.1467->

9248.1969.tb00743.x#articleCitationDownloadContainer (Accessed 18 Feb 2021). doi:10.1111/j.1467-9248.1969.tb00743.x.

16. International Bank for Reconstruction and Development. The World Bank (2020), "Trading for development in the age of global value chains", available at: <http://documents1.worldbank.org/curated/en/310211570690546749/pdf/World-Development-Report-2020-Trading-for-Development-in-the-Age-of-Global-Value-Chains.pdf> (Accessed 18 Feb 2021).

17. UNDP (2004), "Decentralized Governance for Development: A Combined Practice Note on Decentralisation, Local Governance and Urban/Rural Development", available at: http://www.undp.org/governance/docs/DLGUD_PN_English.pdf (Accessed 18 Feb 2021).

18. Winarno, B. (2008), Kebijakan Publik: Teoridan Proses [Public Policy: Theory and Process], Media Pressindo, Yogyakarta, Indonesia.

Стаття надійшла до редакції 20.03.2021 р.